

Quaresma per deixar de banda els ídols

Dij, 26/03/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

A la primera lectura hi ha l'escena del motí de la gent. Moisès va anar a la muntanya per rebre la Llei: Déu la va donar, en pedra, escrita pel seu dit. Però la gent es va avorrir i es va amuntegar al voltant d'Aaron i va dir: "Però, aquest Moisès, fa temps que no sabem on és, on va anar i ens trobem sense guia. Fes-nos un déu que ens ajudi a avançar ". I Aaron, que després serà un sacerdot de Déu, però allà era un sacerdot de l'estupidesa, dels ídols, va dir: "Però sí, doneu-me tot l'or i la plata que teniu", i li donen tot i van fer aquell vedell de or.

Al Salm hem escoltat el lament de Déu: "Van fer un vedell a l'Horeb, es van prosternar fins a una estàtua de metall, van intercanviar la seva glòria amb la figura d'un bou menjant herba". I aquí, en aquest moment, quan comença la Lectura: "El Senyor va dir a Moisès: "Vés, baixa, perquè la teva gent que has fet sortir de la terra d'Egipte està pervertida". No van tardar en allunyar-se del camí que els havia indicat. Van fer un vedell de metall fos i després es van prosternar davant seu, li van oferir sacrificis i li van dir: "Heus aquí el vostre déu, Israel, el que us va fer sortir de la terra d'Egipte". "Una autèntica apostasia! Del Déu viu a la idolatria. No van tenir paciència per esperar que Moisès tornés: volien algunes notícies, volien alguna cosa, un espectacle litúrgic, alguna cosa ...

Sobre això vull esmentar algunes coses. En primer lloc, aquella nostàlgia idòlatra en el poble: en aquest cas, van pensar en els ídols d'Egipte, però la nostàlgia de tornar als ídols, tornar al pitjor, no saber esperar al Déu vivent. Aquesta nostàlgia és una malaltia, fins i tot la nostra. Comencem a caminar amb la il·lusió de ser lliures, però llavors comencen les queixes: "Però sí, aquest és un moment difícil, el desert, tinc set, vull aigua, vull carn ... però a Egipte vam menjar cebes, les coses bones i que no hi ha aquí...". Sempre, la idolatria és selectiva: et fa pensar en les coses bones que et dóna, però no et fa veure les coses dolentes. En aquest cas, van pensar com eren a taula, amb aquests menjars tan bons que els va agradar tant, però van oblidar que aquesta era la taula d'esclavitud. La idolatria és selectiva.

Aleshores, una altra cosa: la idolatria t'ho fa perdre tot. Aaron, per fer el vedell, els pregunta: "Doneu-me or i plata": però era l'or i la plata que el Senyor els havia donat quan els va dir: "Demaneu als egipcis l'or en préstec", i després se'n van anar amb ell. És un regal del Senyor i amb el regal del Senyor fan l'ídol. I això és molt dolent. Però aquest mecanisme també ens passa: quan tenim actituds que ens condueixen a la idolatria, estem lligats a coses que ens allunyen de Déu, perquè fem un altre déu i ho fem amb els dons que el Senyor ens ha donat. Amb intel·ligència, amb voluntat, amb amor, amb cor ... són els regals propis del Senyor que fem servir per fer idolatria.

Sí, alguns em podreu dir: "Però a casa no tinc ídols. Tinc el Sant Crist, la imatge de la Mare de Déu, que no són ídols ... "- No, no: al teu cor. I la pregunta que ens hauríem de fer avui és: quin és l'ídol que tens al teu cor, al meu cor. Aquella resposta amagada on em sento bé, que m'allunya del Déu vivent. I també tenim una actitud molt intel·ligent amb la idolatria: sabem amagar ídols, com ho va fer Raquel quan va fugir del seu pare i els va amagar a la cadira dels camells i entre la roba. També nosaltres, entre la nostra roba preferida, hem amagat molts ídols.

La pregunta que m'agradaria fer avui és: quin és el meu ídol? El meu ídol de la mundanitat ... i la idolatria arriba també a la pietat, perquè volien que el vedell daurat no per fer circ: no per adorar-lo: "Es van prosternar davant seu". La idolatria et porta a una religiositat equivocada, al contrari: moltes vegades la mundanitat, que és una idolatria, et fa canviar la celebració d'un sacrament en una festa mundana. Un exemple: no sé, jo penso, pensem, no sé, figurem-nos una celebració de boda. Tu no saps si es tracta d'un sacrament on de veritat els nous esposos realment ho donen tot i s'estimen davant de Déu i prometen ser fidels davant de Déu i reben la gràcia de Déu, o és una exposició de models, com es vesteixen els uns i els altres ... mundanitat. És una idolatria. És un exemple, això. Perquè la idolatria no s'atura: sempre va endavant.

Avui la pregunta que voldria fer a tots nosaltres, a tots: quins són els meus ídols? Cadascú té el seus. Quins són els meus ídols. On els amago. Que el Senyor no ens trobi al final de la vida i digui cadascun de nosaltres: "Us heu pervertit. T'has allunyat de la vida que jo t'havia indicat. T'has prosternat davant d'un ídol".

Demaneu la gràcia al Senyor per conèixer els nostres ídols. I si no ens els podem treure'ls fora, almenys tenir-los apartats...

Finalment, el papa ha acabat la celebració amb l'adoració i la benedicció eucarística i invitant a fer la Comunió espiritual.

A continuació fa la pregària següent:

Jesús meu, crec que estàs realment present en el Santíssim Sacrament. T'estimo sobretot i et desitjo amb tota la meva ànima. Com que ara no us puc rebre sacramentalment, almenys veniu al meu cor espiritualment. Com ja heu vingut, jo T'abraço i tot jo m'uneixo amb Tu. No deixeu que mai m'aparti de Tu.

Abans de sortir de la capella dedicada a l'Esperit Sant, es va cantar l'antiga antífona mariana Ave Regina Caelorum.

26 de març de 2020

Traducció: Pere Prat
